

ΑΛΕΞΙΑ ΒΟΓΔΟΥ

Ο αχθοφόρος
Βασιλιάς

Λίγα λόγια για την συγγραφέα...

Η Αλεξία Βόγδου γεννήθηκε στην Κοζάνη, σπούδασε στη Φιλοσοφική σχολή Αθηνών στο τμήμα της Αγγλικής Γλώσσας και Φιλολογίας, συνεχίζει τις μεταπτυχιακές της σπουδές στην εκπαίδευση στο Ανοικτό Ελληνικό Πανεπιστήμιο ενώ παράλληλα φοιτά στο τμήμα Πολιτικής Επιστήμης και Δημόσιας Διοίκησης του Εθνικού και Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών. Από το 2006 υπηρετεί στην Πολεμική Αεροπορία ως μόνιμο στέλεχος. Είναι μητέρα πέντε παιδιών. Από τα μαθητικά της χρόνια ασχολείται με τη συγγραφή διηγημάτων και ποίησης . Είναι συγγραφέας του παιδικού βιβλίου "Τα εξωφρενικά γυαλιά του Αρίστου" που κυκλοφορεί από τις εκδόσεις Παρέμβαση.

Έκδοση: Διαδικτυακές Δράσεις Χριστούγεννα 2020,
Κοβεντάρειος Δημοτική Βιβλιοθήκη Κοζάνης

Πνευματικά δικαιώματα:

Αλεξία Βόγδου, Ο αχθοφόρος Βασιλιάς, Δεκέμβριος 2020,
Κοβεντάρειος Δημοτική Βιβλιοθήκη Κοζάνης
Σχεδιασμός ebook: canva.com

Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική

Χρήση – Παρόμοια Διανομή 4.0 (CC-BY-NC-SA)

...Κοζάνη, Δεκέμβριος 1957...

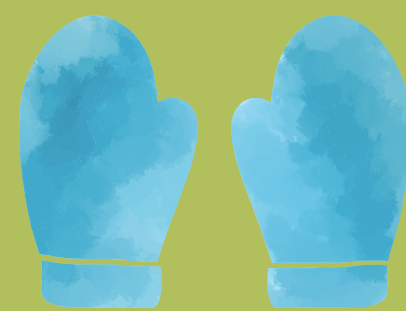
Τα παραθυλόφυλλα δεν άνοιγαν σήμερα το πρωί.

Το χιόνι που έπεφτε όλο το βράδυ τα σκέπασε σαν

λευκοκεντημένο πάπλωμα. Μόλις κατάλαβε η μητέρα πως ξύπνησα, με φώναξε αμέσως.

-Νίκο! Νικολάκη! Έλα αμέσως που σε χρειάζομαι! Κατέβηκα δύο-
δυο τα σκαλιά, έτοιμος, φορώντας ήδη το πανωφόρι μου.

-Ορίστε, πάρε το φτυάρι και πάμε να ανοίξουμε δρόμο έξω στην
αυλή και μετά να καθαρίσουμε τα παράθυρα, να μπει λιγάκι
φως.

Με χαρά άρπαξα το φτυάρι και φόρεσα τα γάντια μου. Μόλις θα
τελείωνα την δουλειά, σίγουρα η μητέρα θα με αντάμειβε με
καμιά λιχουδιά.

Θα περίμενα βέβαια και τον φίλο μου τον Χάρη που έμενε
ακριβώς απέναντι. Ήταν πιο μικρός από εμένα αλλά στον

χιονοπόλεμο σχεδόν πάντα με κέρδιζε. Σήμερα, θα ήταν

ευκαιρία να διεκδικήσω μία νίκη. Μια φτυάριζα λοιπόν, μια
έπλαθα σφιχτές χιονόμπαλες.

-Ουφ, τελείωσα μαμά! φώναξα λαχανιασμένος.

-Σε ευχαριστώ παιδί μου, πάρε ένα φρεσκοψημένο κουλουράκι, είπε και άπλωσε το χέρι της να καθαρίσει τις χιονονιφάδες από τα μαλλιά μου.

-Νικολάκη, αμέσως μετά από το σχολείο να γυρίσεις γρήγορα! Το απόγευμα πρέπει να παραδώσουμε πολλές μπουκάλες γάλα με τον πατέρα σου. Βλέπεις όλοι ετοιμάζονται σιγά-σιγά για τα Χριστούγεννα. Είναι αυτές οι μέρες φορτωμένες από δουλειά.

Δόξα τω Θεώ!

-Εεεε... αφού ο πατέρας είναι ο καλύτερος γαλατάς!

Το πιο φρέσκο και το πιο νόστιμο γάλα της Κοζάνης!

Άρπαξα την σάκα μου και έφυγα για το σχολείο πετώντας. Τρεις μέρες μείνανε και φτάσανε επιτέλους τα Χριστούγεννα.

Μόλις γύρισα, καθάρισα τις γαλότσες μου και έβαλα τα γάντια δίπλα στο τζάκι να στεγνώσουν. Η στολή του γαλατά θα ήταν έτοιμη για την απογευματινή παράδοση! Μετά το μεσημέρι, έφτασε κατάκοπος και ο πατέρας. Έφαγε στα γρήγορα, ντύθηκε με φρεσκοπλυμένα ρούχα και ξεκινήσαμε για να μοιράσουμε το γάλα από πόρτα σε πόρτα.

Πρώτος προορισμός το σπίτι του κυρίου δημάρχου. Ένα Μακεδονικό αρχοντικό που στη μέση του κήπου δέσποζε μια κοιμισμένη κερασιά. Μας περίμενε στην πλαϊνή πόρτα η μαγείρισσα του σπιτιού, η αξιαγάπητη κυρά Τασίτσα. Μια γυναίκα ψηλή και καρδαμωμένη. Είχε γεννήσει τρεις γιους και εργαζότανε όλη την ημέρα για να τους μεγαλώσει καθώς ήτανε μοναχή της. Ο άντρας της είχε χαθεί στον εμφύλιο πόλεμο.

-Πατέρα, είπα χαμηλόφωνα, δώσε μου τα γάλατα να τα πάω μέσα στην κουζίνα, να μην τα κουβαλάει η κυρά Τασίτσα.

-Σε ευχαριστώ παλικάρι μου, έλα να σε κεράσω ένα σοκολατάκι, από αυτά τα επίσημα που κερνάει και η κυρία Ματίνα τους καλεσμένους της.

-Είμαι και εγώ επίσημος; ρώτησα με λαχτάρα.

-Εεεε βέβαια! Ο επίσημος βοηθός του σπουδαιότερου γαλατά!

Κράτησα το σοκολατάκι για να το φάω μετά το βραδινό μου, μόνος μου, χωρίς να με τηρούν τα αδέλφια μου, κάτω από την μάλλινη κουβέρτα...

Συνεχίσαμε με τον πατέρα την παράδοση.

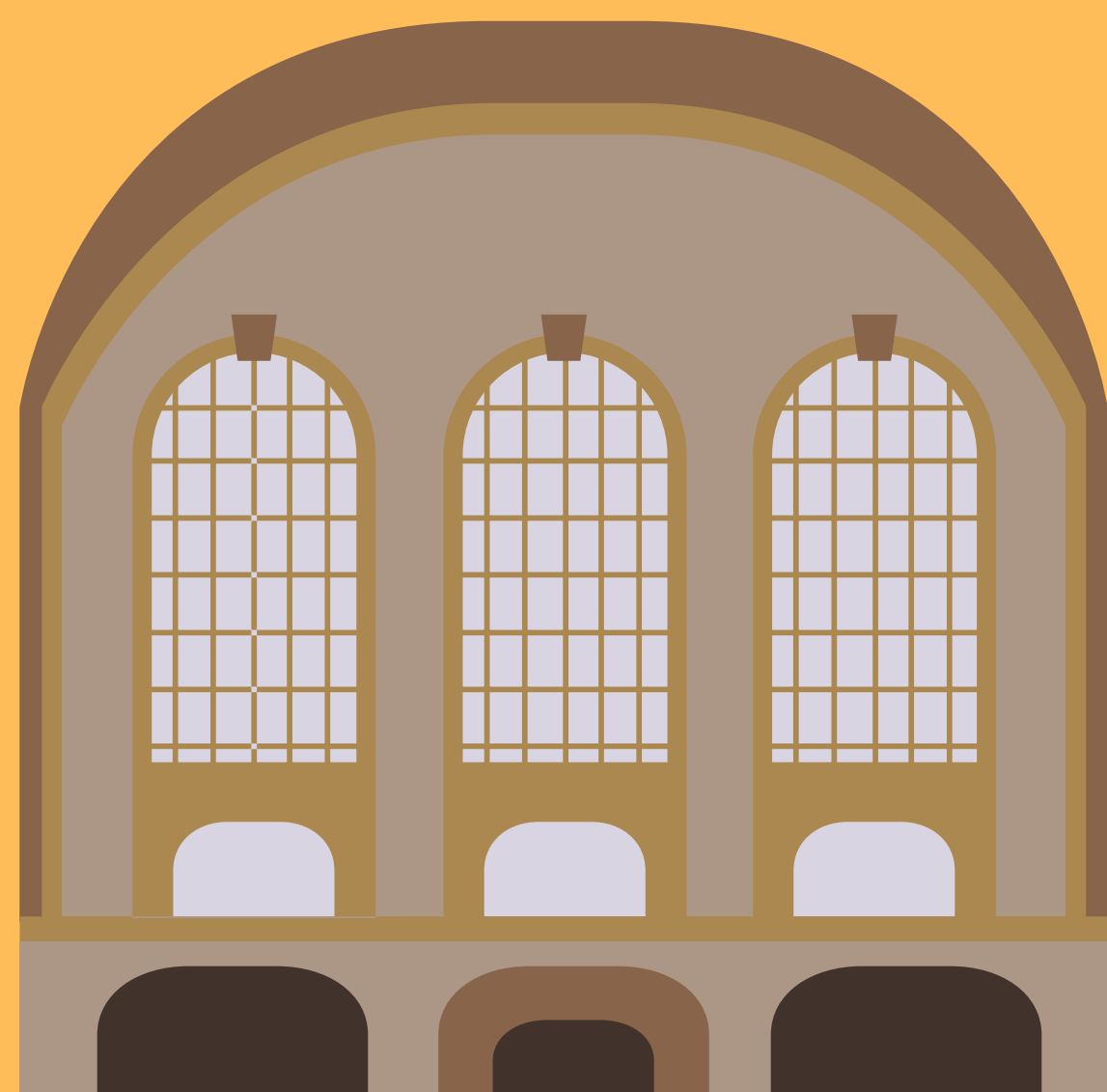
Περάσαμε από τον σταθμό του τρένου. Πλήθος ανθρώπων περίμενε να επιβιβαστεί και όλοι καρτερούσαν κάποιον δικό τους να φανεί μέσα απ' τα βαγόνια.

-Έτσι είναι τα Χριστούγεννα, γιε μου... είπε γλυκά ο πατέρας. Μια ευκαιρία για τους ανθρώπους να ιδωθούν με τους δικούς τους...

Χάζευα την γοργή κίνηση γύρω από τον σταθμό.

Το βλέμμα μου έπεσε σε έναν άνθρωπο που περπατούσε σιγά-σιγά, σκυφτός σπρώχνοντας ένα καρότσι. Το καρότσι πρέπει να 'ταν φτιαγμένο απ' τα χέρια του.

Μια λαμαρίνα πάνω σε τέσσερις ρόδες και ένα χερούλι στερεωμένο για να το σπρώχνει.

-Ποιος είναι αυτός εκεί πατέρα; ερώτησα απορημένος.

-Α... λες τον χαμάλη του σταθμού. Μεταφέρει τις βαλίτσες των ταξιδιωτών και αυτοί του δίνουνε καμιά δεκάρα.

-Και... πως τον λένε; ξαναρώτησα θέλοντας να μάθω περισσότερα γι' αυτόν.

-Ε... δεν ξέρω Νικολάκη... όλοι τον φωνάζουν χαμάλη, άλλωστε αυτή είναι η δουλειά του. Άσε την κουβέντα τώρα και πάμε να τελειώσουμε τη δική μας δουλειά.

Νύχτωσε πια.

Παραμονή Χριστουγέννων.

Πήρανε φωτιά τα πόδια μου. Μέχρι τις τρεις το μεσημέρι έπρεπε να μοιράσω όλο το γάλα. Σήμερα οι νοικοκυρές φτιάχνανε ζεματιστούς κουραμπιέδες, μοσχοβολούσαν όλα τα δρομάκια της πόλης. Σε κάθε σπιτικό που έμπαινα γέμιζαν τα ρουθούνια μου χριστουγεννιάτικες μυρωδιές. Όλο και κάτι βέβαια με κερνούσανε. Τα έβαζα προσεκτικά μέσα στο σακούλι μου και θα τα τρώγαμε αύριο μαζί με τα αδέρφια μου, να τελειώσει και η νηστεία.

Πέρασα από τον σταθμό του τρένου. Δίπλα από τις ράγες στεκότανε σκυφτός και αποκαμωμένος ο χαμάλης. Όσο τον κοίταζα τόσο σκεφτόμουν πως δεν του ταίριαζε το όνομα αυτό. Φαινότανε κουρασμένος αλλά είχε μια αρχοντιά, μια ευγένεια στο πρόσωπό του.

Αποφάσισα να τον πλησιάσω και να του μιλήσω.

Παραμονή Χριστουγέννων ήταν άλλωστε.

Κανείς δεν πρέπει να μένει μόνος.

-Καλησπέρα κύριε! χαιρέτησα με δυνατή φωνή, να 'μαι σίγουρος πως θα με ακούσει. Σήκωσε το βλέμμα του και χαμογέλασε.

-Γεια σου παιδί μου, απάντησε εκείνος ευγενικά.

-Είμαι ο Νικολάκης, ο μεγάλος γιος του γαλατά, συστήθηκα με υπερηφάνεια.

-Το γνωρίζω...

-Και εσύ ποιος είσαι;

-Είμαι ο αχθοφόρος, αυτός που κουβαλά πράγματα δηλαδή.

-Αααα, ωραία λέξη! Ακούγεται σαν κάτι σημαντικό.

-Ναι, είναι, αρκετά σημαντικό, είπε χαμηλόφωνα καθώς καθάριζε το καρότσι.

-Ξέρεις, σήμερα που είναι παραμονή Χριστουγέννων, θα 'θελα μα σου δώσω τούτο, ψέλλισα δείχνοντας ένα μπουκάλι γάλα.

-Σε ευχαριστώ καλό μου παιδί. Άπλωσε το χέρι και έβαλε το γάλα κάτω από το παλτό του.

Συνέχισα την παράδοση μέχρι τις πέντε. Είχε δύσει πια ο ήλιος.

Στο τελευταίο σπίτι, ο κυρ Παναγιώτης με κατσάδιασε που δεν πήγα δυο μπουκάλια, αλλά ένα.

Δεν του είπα φυσικά ότι το χάρισα στον αχθοφόρο.

Ήταν το χριστουγεννιάτικό μου μυστικό.

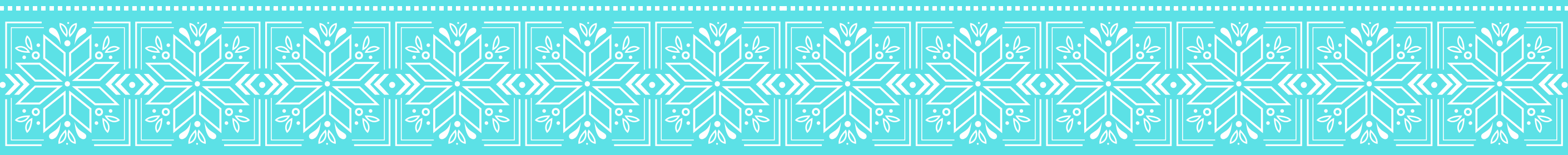
Καθώς επέστρεφα, σκέφτηκα να κάνω μια τελευταία στάση, στο σπίτι της κυρα Τασίτσας. Ένα φτωχικό, πέτρινο σπιτάκι με χαμηλωμένη στέγη που μετά βίας χωρούσανε τέσσερις άνθρωποι εκεί μέσα. Είχα μαζέψει ένα σωρό καλούδια στο σακούλι μου. Θα έδινα μερικά λοιπόν στον Χρήστο, τον μικρό γιο της κυρα Τασίτσας.

Μια σκιά όμως φάνηκε να πλησιάζει την πόρτα. Στάθηκα πίσω από την καρυδιά να δω ποιος είναι. Και ξαφνικά, ο αχθοφόρος! Ναι, αυτός ήταν! Έσκυψε και ακούμπησε το γάλα που του 'χα δώσει πριν λίγη ώρα.

Έμεινα για δυο λεπτά πίσω από το δέντρο. Αγκάλιασα τον κορμό του και κοίταξα ψηλά στον ουρανό. Πυκνές χιονονιφάδες σεργιάνιζαν ανέμελα στον παγωμένο αέρα. Σκεφτόμουν τον αχθοφόρο. Αυτός, με το τρύπιο παλτό και τα σκισμένα γάντια, αυτός, που ίσως να μην είχε ούτε ένα σπίτι να φωλιάζει τις νύχτες, δώρισε το γάλα του σε κάποιον άλλον! Τότε πήρα μια δύσκολη απόφαση. Θα άφηνα και εγώ το σακούλι με τα καλούδια για να τα βρει ο μικρός Χρήστος και να πετάξει από την χαρά του.

Έτσι έκανα. Άφησα αθόρυβα το σακούλι μου στο κατώφλι και εξαφανίστηκα σαν τον άνεμο.

Ξημέρωσε επιτέλους! Όλη η πόλη ακτινοβολούσε από το κατάλευκο χιόνι που σκέπασε τους δρόμους και τα σπίτια. Οι καμπάνες δοξολογούσαν την γέννηση του Χριστού.

-Σηκωθείτε! Φορέστε τα γιορτινά σας! η φωνή της μητέρας, μας ξύπνησε για τα καλά. Ελάτε, πάμε στην εκκλησιά. Ο Χριστός γεννήθηκε!

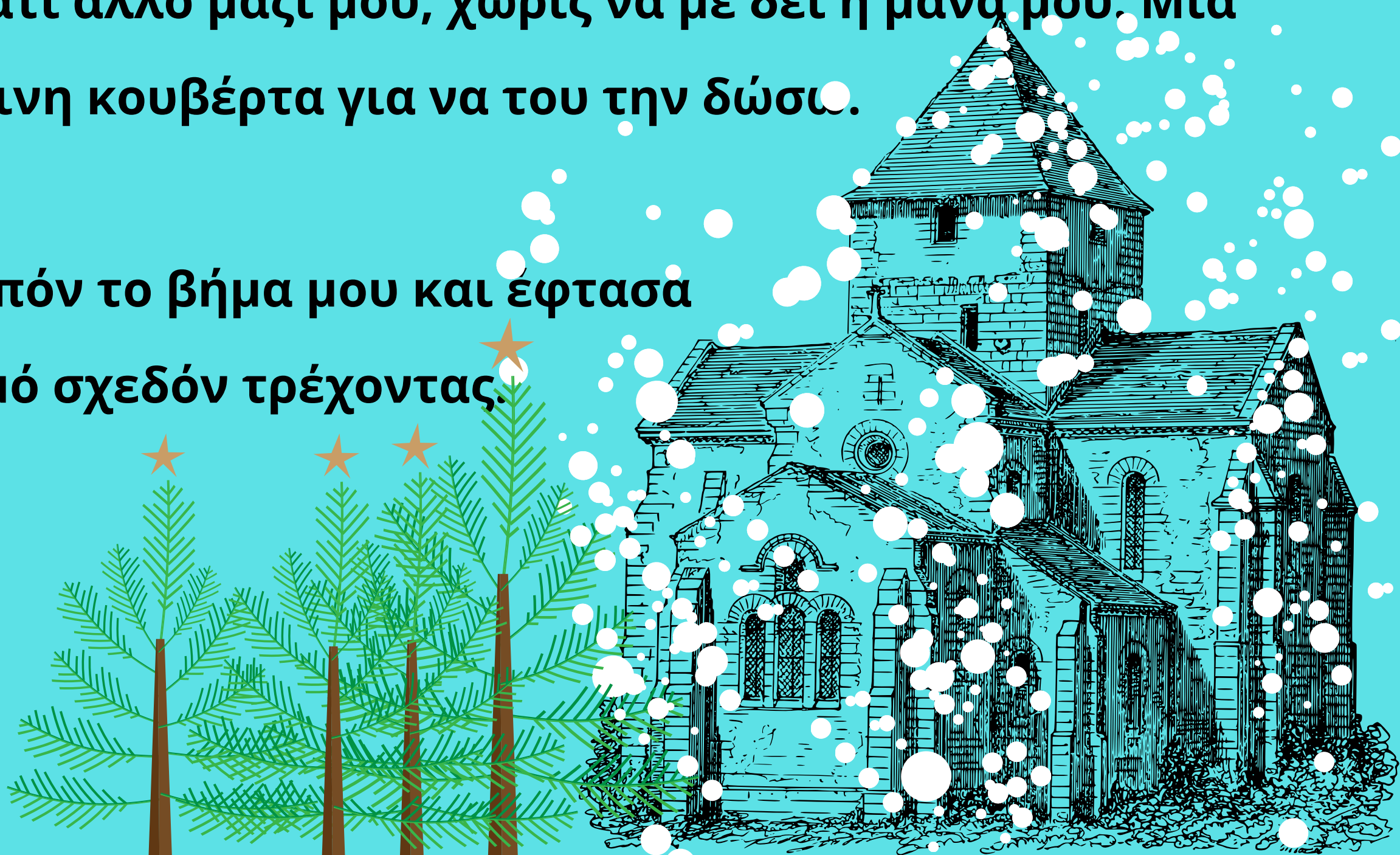

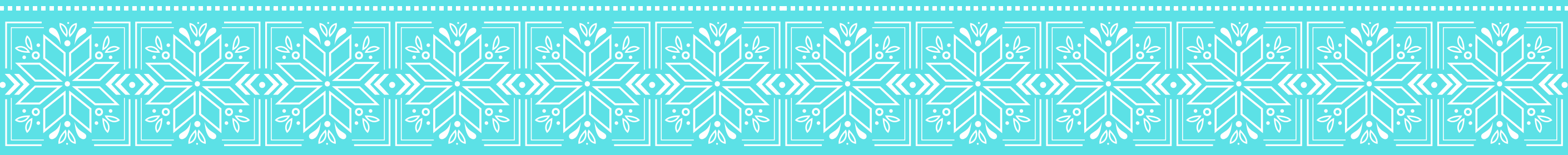
Θυμήθηκα τον αχθοφόρο. Που να 'ναι άραγε; Θα έχει οικογένεια, φίλους ή συγγενείς; Μετά το γιορτινό τραπέζι, θα πήγαινα στον σταθμό του τρένου να δω με τα μάτια μου αν είναι ακόμα εκεί.

Μόλις φάγαμε, είπα μια βιαστική δικαιολογία στους γονείς μου και βγήκα έξω. Ο αέρας πάγωνε το πρόσωπό μου, θα πάγωνε όμως και το κρέας που 'χα φυλάξει για τον αχθοφόρο.

Πήρα και κάτι άλλο μαζί μου, χωρίς να με δει η μάνα μου. Μια ζεστή μάλλινη κουβέρτα για να του την δώσω.

Άνοιξα λοιπόν το βήμα μου και εφτασα στον σταθμό σχεδόν τρέχοντας.

Εκεί ήταν πράγματι. Μόνος, να κάθεται πάνω στην κρύα λαμαρίνα του καροτσιού. Ζωγράφιζε με το δάχτυλο στο χιόνι. Είχε κουρνιαώσει στην αγκαλιά του ένα σκυλάκι. Μαζί του, μοιραζότανε ένα ξεροκόμματο.

-Καλησπέρα κυρ αχθοφόρε! φώναξα με χαρούμενη διάθεση.

-Καλησπέρα και σε σένα μικρέ, είπε συνεχίζοντας να ζωγραφίζει το αφράτο χιόνι.

-Εεεε, ήρθα να δω αν είσαι στο σταθμό...και αφού είσαι, να, πάρε λίγο κρέας που 'φτιαξε η μάνα μου, είναι πεντανόστιμο!

-Σε ευχαριστώ. Μα βλέπω πως και κάτι άλλο κουβαλάς στην πλάτη σου. Φαίνεται βαρύ.

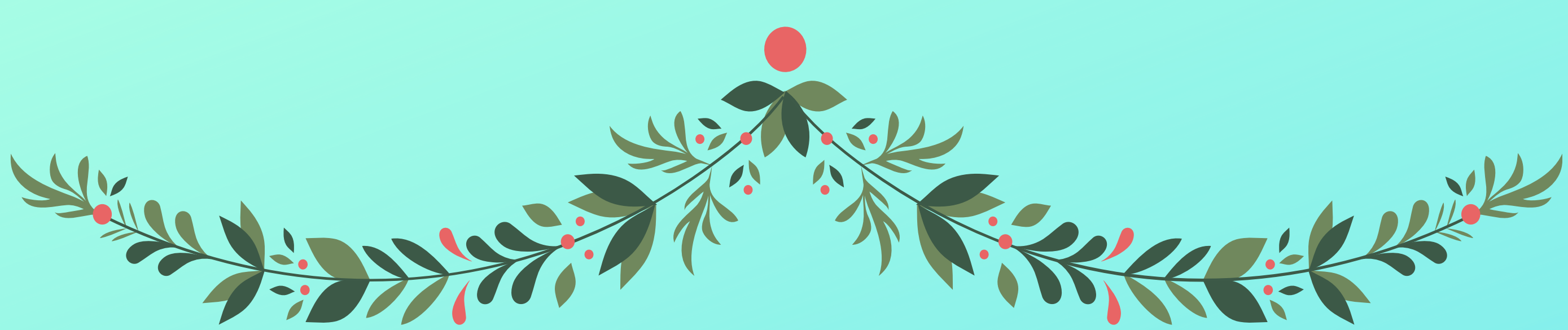
-Ω, ναι, και πολύ βαρύ μάλιστα. Διπλή μάλλινη κουβέρτα! μμμμ... μπορώ να την βάλω πάνω στο καρότσι;

-Βέβαια μπορείς. Για αυτό άλλωστε έχω το καρότσι. Για να παίρνω το φορτίο από τις πλάτες των ανθρώπων. Ακούμπησε το εδώ, και έτσι θα ξεκουραστείς.

-Ξέρεις... είναι για εσένα, είπα με δισταγμό, φοβήθηκα μην τον προσβάλλω.

-Σε ευχαριστώ και πάλι, μπορείς να αφήσεις το φορτίο σου σε εμένα.

Ψηλαφούσα με τα μάτια μου την μορφή του. Πόσο γλυκιά ήταν η μιλιά του, πόσο φωτεινή η όψη του!

-Πρέπει να φύγω τώρα, να μην ανυσηγήσουν και οι δικοί μου. Αλλά... θέλω να σε ρωτήσω κάτι... Ποιο είναι τ' όνομά σου; Ποιος... ποιος είσαι;

Με κοίταξε μέσα στα μάτια και μου είπε:

-Είμαι ο Βασιλιάς.

-Βασιλιάς; γούρλωσα τα μάτια από την σαστιμάρα. Κανονικός βασιλιάς; Εννοώ, έχεις παλάτια, κάστρα και θησαυρούς;

-Το δικό μου βασίλειο είναι διαφορετικό από τα άλλα. Δεν είναι αυτού του κόσμου.

-Και που βρίσκεται; Έχεις και θρόνο;

-Ναι, έχω.

-Μπορώ να έρθω μαζί σου; Να είμαι κάτι σαν επίσημός σου καλεσμένος. Ίσως με κεράσεις και από εκείνα τα σοκολατάκια της κυρίας Ματίνας.

-Βέβαια και μπορείς να έρθεις. Το δικό μου βασίλειο άλλωστε φτιάχτηκε για τα παιδιά όλου του κόσμου...Θέλω όμως να σου κάνω και εγώ ένα δώρο. Τόσα καλούδια έφερες εσύ σε εμένα. Έβγαλε από την τσέπη του ένα μαντήλι με χρυσοκεντημένο ένα μονόγραμμα.

Με λαχτάρα ξεδίπλωσα το μαντηλάκι. Μια πυξίδα!

-Σε ευχαριστώ Βασιλιά μου! είπα ενθουσιασμένος.

-Φύλαξέ την, να μην χάσεις ποτέ τον δρόμο σου και τον προορισμό σου.

-Θα σε θυμάμαι για πάντα! του έδωσα τον λόγο μου.

Πέρασαν πολλά χρόνια από εκείνα τα Χριστούγεννα.

Φύλαξα, όπως μου ζήτησε την πυξίδα.

Μα η βελόνα της έμεινε για πάντα στην ίδια θέση.

Να δείχνει την ανατολή.

Εκεί, που φωτίζει πάντα ο ήλιος.

Και όποτε στρέφω στο φως το βλέμμα μου, θυμάμαι τον
αχθοφόρο.

Με αγάπη και ανιδιοτέλεια, να ξεκουράζω τους
συνανθρώπους μου.

Όπως ακριβώς έκανε και ο δικός μου χαμάλης.

• Καλά και ευλογημένα
Χριστούγεννα!

